

מ"ת 61650/06/23 - מדינת ישראל נגד נפתלי האמער

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 61650-06-23 מדינת ישראל נ' האמער
תיק חיצוני: 163658/2023

בפני	כבוד השופט אלעזר נחלון
מבקשת	מדינת ישראל
נגד	
משיב	נפתלי האמער
בשם המבקשת:	עו"ד נהורא לוי
בשם המשיב:	עו"ד שלום בן שבת

החלטה

א. כללי

1. לפניי בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים נגדו.

ב. כתב האישום

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת חבלה בכוונה מחמירה. על פי הנטען, בין המתלונן שהוא ממוצא ערבי לבין צעירה ממוצא יהודי (להלן: ד') התנהל קשר רומנטי. ביום 15.4.23 ישבו השניים במדשאה הסמוכה לתחנת הרכבת הקלה "שמעון הצדיק". באותה עת הגיעו למקום אחיה של ד' (להלן: האח) והמשיב. לבקשת האח קמה ד' ונעמדה לצידו, ואז ניגש המשיב אל המתלונן, הלם בראשו בחוזקה באמצעות מוט ברזל תוך שאמר לו - והדברים מובאים כלשונם בכתב האישום - "בן שרמוטה יא ערבי מסריח אתה יוצא עם יהודיות". המתלונן איבד את הכרתו, ואילו המשיב, האח וד' עזבו את המקום. כתוצאה ממעשי המשיב נגרמו למתלונן פגיעות חמורות בראשו, הוא נדרש לעבור ניתוח ואושפז למשך כשבוע.

ג. הבקשה ועיקרי טענות הצדדים

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המבקשת לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. עילות המעצר שנטענו היו מסוכנותו של המשיב, וכן החשש שיתחמק מהליכי שפיטה. זאת שכן זמן מה לאחר האירוע עזב המשיב את ישראל, ושב אליה רק לאחרונה.

3. המשיב מצידו לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה לכך שבמועד הנזכר המתלונן הוכה בעת שישב עם ד', על רקע הקשר ביניהם. המשיב אף לא חלק על כך שהאח נכח במקום. אלא שהמשיב חלק על כך שקיימות ראיות לכאורה לכך שהוא עצמו נכח במקום ושהוא הכה את המתלונן. לטעמו של המשיב, מן הראיות עולה לכאורה כי מי

שתקף היה האח, והמתלונן וד' טופלים את האשמה עליו כדי לנקות את האח ממנה. כמו כן חלק המשיב על קיומן של ראיות לכאורה לפרטי התקיפה הנטענים בכתב האישום, ובין היתר לכך שהתקיפה הייתה במוט ברזל. המשיב אף טען כי קיימים פערים בתיאורי המתלונן את התוקפים, את מקום התקיפה ואת הרקע שלה; כי באופן כללי המתלונן לא היה עקבי בגרסתו וניסה לשבש את החקירה, שכן הוא לא רצה שמשפחתו תדע על הקשר שלו עם ד'; כי המתלונן עצמו טען שאינו זוכר את פרטי האירוע; ועוד.

ד. דיון והכרעה

4. כידוע בית משפט רשאי להורות על מעצר נאשם עד תום ההליכים נגדו אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו; קיימת עילת מעצר; ואין אפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של הנאשם פחותה (ראו סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) התשנ"ו-1996, להלן: חוק המעצרים). אדון בעניינים אלה כסדרם.

ד(1) ראיות לכאורה

5. כבר נקבע כי ראיות לכאורה הן "ראיות גולמיות אשר לגביהן קיים סיכוי סביר שעיבודן במהלך המשפט... יוביל לראיות אשר מבססות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר. רק אם קיימים ליקויים בסיסיים או קשיים אינהרנטיים בחומר החקירה באופן שהחומר הגולמי כפי שהוא נתפס כיום לא יוכל - גם לאחר 'עיבודו' בעתיד והעברתו בכור המבחן של ההליך הפלילי - להקים תשתית ראייתית אשר יש סיכוי סביר שניתן יהא לבסס עליה את הרשעת הנאשם, תתבקש המסקנה כי אין מצויות נגד הנאשם ראיות לכאורה להוכחת האשמה" (בש"פ 826/08 קשאש נ' מדינת ישראל (14.2.2008)). הודגש כי בשלב המעצר אין להידרש למהימנות או למשקל העדויות, אלא אם מדובר בפרכות מהותיות וגלויות לעין (ראו בש"פ 8031/08 איטח נ' מדינת ישראל (15.10.2008)).

6. על רקע הלכות אלה, אבחן את שאלת קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של המשיב. כאמור, אין מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה לאירוע התקיפה, לרקע שלו, ולנוכחותו של האח באירוע. המוקד יהיה אפוא בשאלת נוכחותו של המשיב באירוע ובשאלת חלקו בו, וכן בשאלת פרטי התקיפה.

ד(1)(1) נוכחות המשיב באירוע

7. גרסתו העקבית של המתלונן היא כי למקום הגיעו שני אנשים, וכאמור אין מחלוקת שאחד מהם היה לכאורה האח. בנוגע לזהותו של האדם הנוסף יש להפנות להודעת ד' מיום 24.4.23. בהודעה זו ניכר כי ד' אינה ששה לשתף פעולה ולמסור את שמו של המעורב הנוסף (שורות 11-14), אולם לבסוף היא מציינת שמדובר ב"נפתלי", כשמו של המשיב (שורות 16-22); מוסרת מספר טלפון, שאין חולק כי הוא שייך למשיב (שורות 116-119) והודעת המשיב מיום 16.6.23 (שורות 17-29); ובהמשך מבהירה כי היא יודעת שאותו נפתלי הוא חבר של אחיה ואף הגיע לביתם מספר פעמים (שורות 101-119, 297-306). בהודעה מאוחרת יותר, לאחר שובו של המשיב לישראל, מציינת ד' כי היא "לא בדיוק מכירה אותו" אולם מאשרת שראתה אותו "כמה פעמים" ואף מציינת את שם משפחתו (הודעתה מיום 18.6.23 שורות 1-10). בהודעה זו מאשרת ד' כי המשיב, שתמונתו הוצגה לה, הוא אותו "נפתלי" שאליו התייחסה.

8. המשיב טען שנפתלי הוא שם נפוץ, בייחוד בקהילה שאליה משתייכים הוא והאח. אלא שד' התייחסה לנפתלי מסוים, שהוא חבר של אחיה ושהיא מכירה את זהותו; מסרה את מספר הטלפון שלו; ובהמשך אף אישרה כאמור כי מדובר במשיב. אכן, ד' לא מסרה את שם משפחתו של המשיב בהודעתה הראשונה: ייתכן שבאותו שלב היא

לא ידעה אותו (הודעתה מיום 24.4.23 ומזכר החוקרת כהן מיום 23.4.23), וייתכן שהיא נמנעה למסרו בשל חוסר רצונה הכללי לשתף פעולה ולסבך את האח ואת המשיב, כפי שיפורט להלן. ייתכנו גם הסברים נוספים. מכל מקום, עניין זה והשלכתו יוכלו להתברר בהליך העיקרי. הוא הדין גם לטענת המשיב כי לא נערך לד' מסדר זיהוי, ולהסבר המבקשת כי ההחלטה להסתפק בהצגת תמונת המשיב כדי לוודא שאליו ד' מתכוונת נתקבלה משום שד' עצמה טענה שהיא מכירה את המשיב כחבר של אחיה (לעניין זה ראו למשל: ע"פ 779/19 אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (22.7.2019); ע"פ 571/86 אדרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 329, 334 (1989); ע"פ 3578/11 סטרוק נ' מדינת ישראל, פסקה 79 (13.8.2012)). יצוין כי ד' גם טענה שהיא, האח והמשיב צעדו יחדיו לביתם מיד לאחר האירוע (הודעתה מיום 22.6.23 שורה 55), ואף טענה זו יכולה להשליך על שאלת הצורך בעריכת מסדר זיהוי.

9. תמיכה למעורבותו של המשיב באירוע מצויה בהתנהלותו המחשידה לאחריו. מרשימת כניסות לישראל ויציאות ממנה עולה כי המשיב עזב את ישראל ביום 26.4.23, ושב אליה רק ביום 16.6.23. נכון הוא כי מאז שנת 2015 המשיב יוצא מישראל עד מספר פעמים בשנה, אולם היעדרויותיו היו למשך ימים עד שבועות בודדים, וההיעדרות הנוכחית חריגה במשכה. כמו כן מדובר על היעדרות זהה לגמרי בימים ובשעות להיעדרותו של האח, שאין חולק כי נכח באירוע ולשיטת המשיב הוא זה שהכה את המתלונן, ואשר עד עתה נמנע מלהתייבב לחקירה (ראו רשימת כניסות ויציאות בעניינו של האח).

ד(1)(2) חלקו של המשיב באירוע

10. ד' ייחסה למשיב את הכאת המתלונן (הודעתה מיום 24.4.23 שורות 16-22), ובהמשך אף ציינה כי בעת שהשלושה צעדו לביתם אמר המשיב שהוא "יודע שאחרי מקרה כזה זה כלא" (הודעתה מיום 22.6.23 שורה 55). גם גרסתו העקבית של המתלונן הייתה כי מי שהתלווה אל האח הוא שהכה אותו. אמנם, מראיות מסוימות עולה כי בהתחלה נטען שתקפו את המתלונן שניים או קבוצה (מסמך קבלה רפואית של המרכז הרפואי שערי צדק מיום 15.4.23; דו"ח השוטר מעיין אבו מאותו מועד לגבי דיווח ממחלקת הביטחון של המרכז הרפואי; הודעת אחי המתלונן מיום 16.4.23 שעה 00:59 שורות 3, 15). עם זאת, המתלונן עצמו ציין כבר מתחילה שהוכה בראשו על ידי אחד מהשניים (הודעת המתלונן מיום 16.4.23), ובהמשך הבהיר באופן עקבי כי מי שהכה אותו היה מי שהתלווה לאח (הודעתו מיום 20.4.23 שורות 9, 15-17; הודעתו מיום 23.4.23 שורות 3-5; הודעתו מיום 24.4.23 שורות 55-61; והודעתו מיום 22.6.23 שורה 31). המתלונן אף הסביר מדוע בתחילה הובן כי הותקף על ידי שניים (הודעתו מיום 24.4.23 שורות 80-99, 159-168).

11. גם תכתובת המסרונים בין המתלונן לבין ד' בימים שלאחר האירוע תומכת במסקנה כי מי שהכה את המתלונן היה המשיב. באותה תכתובת המתלונן ציין בפני ד' כי "חבר שלו [היינו של האח -הח"מ] פגע בי", וכי "הוא באמת הכאיב לי ועשה לי רע החבר שלו". גם בהמשך ציין המתלונן כי הוא מאמין ש"החבר שלו יותר בלחץ... החבר שלו יכול לחטוף ניסיון לרצח אחרי האשפוז שלי" (יצוין כי על רקע מסרון זה, נראה כי המסרונים הבאים בעקבותיו ומתייחסים לכך ש"הוא נתן מכה אחת ולא המשיך" מתייחסים אף הם לחבר ולא לאח). המתלונן אף ציין בפני ד' כי "את צריכה להגיד מה שקרה" והוסיף "ובאמת [האח] לא נגע בי", וכן כתב "אני מרגיש שאת פוחדת שיקרה לנפתלי משהו אחרי מה שהוא עשה לי".

12. מדברי המשיב עלתה הטענה כי התכתובת תומכת בכך שהשניים תיאמו גרסאות וניסו לטפול את האשמה עליו במקום על האח. איני סבור כך. אכן, התכתובת מלמדת כי הן המתלונן והן ד' ניסו להימנע מלסבך את האח. עם זאת, לא הוצגו נימוקים התומכים במסקנה שלפיה לצורך שלב המעצר אין ליתן משקל לעולה מן התכתובת בנוגע

לחלקו של המשיב באירוע. אדרבה, בזהירות המתבקשת נראה לכאורה כי ההיפך הוא הנכון, בין היתר משום שבתכתובת לא נעשה ניסיון להמעיט מחלקו של האח: כך, למשל, במענה לדברי המתלונן שהחבר לא היה צריך להתערב ד' עצמה ציינה ש"אחד משתיים היה עושה את זה"; היא ציינה כי היא חוששת שהאח "יעשה בעיות"; המתלונן השיב "מה יעשה יותר ממה שהוא עשה"; ועוד. מן התכתובת גם עולה כי ד' ניסתה להימנע מלסבך לא רק את האח אלא גם את המשיב, כאמור להלן.

13. לצד ראיות אלה, יש לציין כי כשנשאל המשיב בנוגע לנוכחותו באירוע ולחלקו בו הוא שמר על זכות השתיקה, והדבר פועל לחובתו (ראו למשל: בש"פ 7216/05 אגבריה נ' מדינת ישראל (23.8.2005); בש"פ 4667/12 אזולאי נ' מדינת ישראל (28.6.2012)).

ד(1)(3) פרטי התקיפה

14. גרסת המתלונן בנוגע לנוסח הדברים שאמר לו התוקף הייתה עקבית מבחינה מהותית, ולפיה הדברים כללו התייחסות למוצאו (הודעת אחי המתלונן מיום 16.4.23 שעה 00:59 שורות 3, 15; הודעת המתלונן מיום 16.4.23; הודעתו מיום 20.4.23 שורות 7, 35; הודעתו מיום 23.4.23 שורה 24; הודעתו מיום 24.4.23 שורות 55-61; והודעתו מיום 19.6.23 שורות 17-19).

15. אשר לאופן התקיפה, הרי שאין לחדד כי בין המתלונן לבין ד' קיים פער משמעותי בעניין זה: גרסתו העקבית של המתלונן הייתה שהוטח בראשו מוט ברזל (מסמך קבלה רפואית של המרכז הרפואי שערי צדק מיום 15.4.23; דו"ח השוטר מעיין אבו מאותו מועד לגבי דיווח ממחלקת הביטחון של המרכז הרפואי; הודעת אחי המתלונן מיום 16.4.23 שעה 00:59 שורה 15; הודעת המתלונן מיום 16.4.23; הודעתו מיום 20.4.23 שורה 35; הודעתו מיום 23.4.23 שורות 3-5; הודעתו מיום 24.4.23 שורות 55-61, 77, 131, 139-8; הודעתו מיום 19.6.23 שורות 17-19; והודעתו מיום 22.6.23 שורה 41). ד', לעומת זאת, ציינה כי המתלונן הותקף באמצעות בעיטה (הודעתו מיום 24.4.23 שורות 40-48, 321-344, 73-75; וראו גם דבריה למתלונן בתכתובת ביניהם, שבהם שללה את דברי המתלונן כי ניתנה "מכה אחת" וציינה "רק בעיטה").

16. עם זאת, ד' עצמה התקשתה להסביר כיצד הפגיעה הקשה במשיב נגרמה באמצעות בעיטה (הודעתו מיום 24.4.23 שורות 427-435). כמו כן ד' עצמה השתמשה תחילה במונח "מכה" (שם שורות 16-22) וציינה ביוזמתה כי "לנפילי לא היה כלום", למרות שהחוקרת רק תהתה כיצד הפגיעה נגרמה מבעיטה ולא טענה לפניה כי נפילי אחז חפץ כלשהו (שם שורות 73-75). לא מן הנמנע שהפער נובע מכך שד' לא ששה לשתף פעולה בחקירה, הן כדי שלא להעצים את חשיפת הקשר בינה לבין המתלונן והן כדי שלא לסבך את אחיה ואת המשיב (הודעתו מיום 24.4.23 שורות 53-66, 120-220. בנוגע לאח באופן ספציפי ראו שם שורות 446-481; בנוגע למשיב באופן ספציפי ראו שם שורות 11-14, וכן תכתובת המסרונים הנזכרת שם ציינה ד' בפני המתלונן כי גם החבר של האח אינו אשם ואישרה כי היא חוששת שיקרה לו משהו בעקבות מה שעשה למתלונן). אפשר שהפער נובע מטעמים אחרים. מכל מקום, שאלת פרטי התקיפה ושאלת משמעות הפערים תתבררנה אף הן בהליך העיקרי.

17. גם יתר הטענות שהעלה המשיב בנוגע לגרסאות המתלונן וד' ומשקלן - לרבות נוכח העובדה שד' נחקרה לראשונה רק מספר ימים לאחר האירוע ולאחר שהיא והמתלונן שוחחו והתכתבו ביניהם, ולרבות נוכח הבדלים מסוימים בתיאורי המתלונן - תיוותרנה להליך העיקרי.

ד(2) עילות מעצר והאפשרות להפיגן בדרך שאינה מעצר

18. המעשים המיוחסים למשיב מקימים חזקת מסוכנות סטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים. אכן, קשה להפריז במסוכנות הנשקפת ממי שלכאורה תוקף אחר בראשו, בטבורה של עיר ובלא כל התגרות. כך בכלל, וכך בפרט ככל שהתקיפה בוצעה באמצעות הטחת מוט ברזל, ככל הנראה לאחר תכנון והיערכות, ולו סמוך לאירוע (ראו בש"פ 5368/13 אבו ראס נ' מדינת ישראל, פסקה יד (7.8.2013)). המניע העומד לכאורה ביסוד התקיפה, כעולה מן הדברים המיוחסים למשיב, מעצים את המסוכנות, הן בשל החשש כי המשיב ישוב ויפעל כך במקרים נוספים והן בשל ההשלכה הביטחונית האפשרית של המעשים, שעלולים להעמיק את השסעים בחברה הישראלית וליצור פגיעה בביטחון הציבור.

19. נסיבותיה של היעדרות המשיב מישראל, שעליהן עמדתי לעיל, מלמדות גם על חשש להתחמקותו מהליכי שפיטה. יתר על כן: על רקע גרסת ד' בנוגע לדברי המשיב סמוך לאחר האירוע, קשה לטעון כי היעדרותו אינה קשורה לאירועים המיוחסים לו. זאת גם אם הוא לא ידע על צו המעצר שהוצא נגדו, כטענתו.

20. אלא שאל מול כל אלה, יש לזכור כי המשיב הוא צעיר כבן 21 נעדר עבר פלילי.

21. בנסיבות אלה, ובטרם תתקבל החלטה בשאלת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו, סבורני כי יש להורות על עריכת תסקיר מעצר בעניינו.

22. שירות המבחן יערוך אפוא תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, ויגישו עד ליום 10.9.23.

23. דיון נוסף בעניינו של המשיב, שבמסגרתו יוכלו הצדדים להעלות את טענותיהם בעניין עילות המעצר, יתקיים ביום 13.9.23 בשעה 10:15. המשיב יתייצב לדיון באמצעות שירות בתי הסוהר.

24. ניתן לערור על החלטה זו בתוך שלושים ימים.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשפ"ג, 02 יולי 2023, בהעדר הצדדים.